

MARSALL LÁSZLÓ

Másnap a Balatonon

*A partra vetett keszeg, mint nyeletlen konyhakés,
tegnap még itt csillámlott, pár méternyire tőlem,
hol ma is aszalódom a nyári napforduló Szent Iván
éjét előző déli tűzözönben.*

*Mozdulni, felállni, menni
semmi kedvem, testemből a verejték fölpárállik,
szárad alattam a pokróc, lehunyt szememben zöld
barnásfekete tágulmány karikázik, bőröm is ég,
izmaim, agyvelőm nedvei is elhagynak – bassza meg,
recsegek, érzékelheti meghülyülő sirály, a fölcsapó,
meg háttérben a falusi macska imbolygó tetőgerincen.
Talán már szemhéjam sincs, hogy lássam, csak hallom,
a túlpárt felől sebes evezőcsapásokkal fekete
reverendában kopasz esperes dédapám húz felém
egyeneset – dies irae, dies illa a lapát-csapák.
Tápászkodom-futok-botladozom elfelé, hallom
a csónakfenék surrogását a partszéli homokon,
helyettem üvölti felpattanó kopasz kubai (?) banya:
„Requiescat in Pace!... Requiescat...”*

Bezúdul az Idő a Paradicsomba

*Uram, Egyszemedből, homlokod közepéből irányozva
testemre a támadó tűz ráncosra cserzi a bőrömet;
unokám, a seregélyfészkek tolvaja ordít:
„Héj, Kecskemama! Szépapó csontfűrészszel most
szedi-marja ki Nagyapó alsó lengőbordáját...”
Nagyanyó kikel, támolyog, pirul, mint jonatánalma,
gömbölyödik – hasmenése van a tigrisnek, nyög
a tamariszkusz bokra alatt, hörög –, és sziszeg
a Kígyó is: „Uram, az Egyszemedből, szivárványos
közepéből támadó tűz vedletteti a bőröm...”*

*Hideg hűtőszekrény a Hold odafenn, csorgat
bíg almalevet a Tudás, sört az Örökélet fájára,
hideget.*

*Ősszeczolstokolódik a Kígyó,
Ádám-Éva teste egymáson átvette baránt,
lemezlovassal megülepelve, seregélyfészek
potyorász, telente is hosszú az út errefelé
fától fáig, orrgyöktől ajakig, továbbá
mondják: a Paradicsomban voltunk, vagyunk is,
ugortunkban fagyunk meg, besózva-tartósítva.*

Közelmúlt

*Rövid árnyékomat fölnyalni a Földről
le-lehajoltam, s fejemen átbillenve
hanyatt kiterültem, hiába.*

*Utolszor kerestem szemmel a nyárdeli Végát,
a csillag mentőkocsi fedelén pislog helyettem,
vijjog a szirénája.*

*Meddig tarthat a gizgaz gézbeli sötétség,
batvan évek után még visszaköszönni,
midőn „Dobrij vecser”-t kíván az archivált
„műalkotások” terrénuma mögül
egy emlékmű kataton kőkatonája?*